

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพจะต้องสอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ ซึ่งในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้ให้ความหมายไว้ในมาตรา 4 “การศึกษา” หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอด ความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทาง วิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุน ให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา จึงต้องจัด กระบวนการเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา เพื่อให้เยาวชนเกิดความเจริญงอกงาม ก้าวทันโลก ของวิชาการและสามารถรักษาวัฒนธรรมไทยไว้ได้ โดยผสมผสานระหว่างการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดชีวิตและในมาตรา 6 ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาไว้ดังนี้ “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อ พัฒนาคอนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” จากข้อความนี้ ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาเยาวชนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และ คุณธรรมจริยธรรมไปพร้อมๆ กันเพื่อให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างสันติ และมีความสุข

ในการพัฒนาคอนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ จำเป็นจะต้องมีแนวทางในการดำเนินการ ให้ความรู้และอบรมสั่งสอนให้เป็นไปตามความหมายของการจัดการศึกษา แนวทางที่บรรลุ จุดมุ่งหมายได้คือ หลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรให้สามารถพัฒนาคอนไทยให้สามารถเรียนรู้ และ พัฒนาคอนเองได้จนสามารถแข่งขันกับประชาคมโลกได้ และในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 ได้กล่าวถึงแนวการจัดการศึกษา ต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนา ตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ นอกจากนี้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วม

ในการจัดการศึกษา เพื่อที่จะให้การจัดการศึกษาสนองตามความต้องการของผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่น แนวทางที่ดีที่สุด คือ การให้สถานศึกษาเป็นผู้จัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา ตามกรอบของหลักสูตรแกนกลางโดยเปิดโอกาสให้ชุมชนและผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนและเลือกแนวทางการดำเนินวิถีชีวิตของชุมชนและความต้องการของผู้เรียน ซึ่งในมาตรา 27 ได้กำหนดไว้ดังนี้ “ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ” จากมาตรา 27 นี้ จะเห็นได้ว่าผู้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรคือสถานศึกษา ซึ่งสถานศึกษาต้องมีหน้าที่ในการวิเคราะห์สภาพของชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น และนำมาบรรจุไว้ในหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนมีลักษณะอันพึงประสงค์สามารถช่วยพัฒนาชุมชนได้ ลักษณะของชุมชนต่าง ๆ ก็มีความแตกต่างกัน หลักสูตรที่ดีควรจะสนองความต้องการของชุมชน ดังนั้นจึงเกิดหลักสูตรที่มีความหลากหลาย ซึ่งเกิดจากการนำหลักสูตรแกนกลางมาพัฒนาความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ซึ่งในมาตรา 28 ได้กล่าวถึง ลักษณะของหลักสูตรต้องมีความหลากหลาย โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัย และศักยภาพในสาระของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด และความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม ดังนั้นสถานศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้เหมาะสมกับเยาวชนของท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ เป็นคนดีของสังคม สามารถประกอบอาชีพได้โดยใช้ความรู้ ความสามารถทางวิชาการสามารถนำความรู้ความสามารถไปพัฒนาสังคมได้

ประเด็นที่สำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาหลักสูตร คือ การประเมินหลักสูตรซึ่งการประเมินหลักสูตรจะทำให้ทราบถึงแนวโน้มว่า ควรจะพัฒนาหลักสูตรไปในทิศทางใด (กาญจนาคุณารักษ์, 2540 : 219) สอดคล้องกับคำกล่าวของ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2523 : 203) ว่าการประเมินหลักสูตรเป็นการพิจารณาเกี่ยวกับคุณค่าของหลักสูตร โดยใช้ผลจากการวัดในแง่มุมต่างๆ ของสิ่งที่ประเมินเพื่อนำมาพิจารณาร่วมกัน และสรุปว่าจะให้คุณค่าของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมาอันนั้นว่าเป็นอย่างไร มีคุณค่าดีหรือไม่เพียงใดหรือได้ผลต่างตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ มีส่วนใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งการพิจารณาหลักสูตรว่าบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ นั้น เป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่ต้องกระทำต่อเนื่องกันเพื่อตรวจสอบและปรับปรุงข้อบกพร่องจากการบริหารจัดการให้เกิดผลดียิ่งขึ้น ผลที่ได้จากการประเมินจะเป็นข้อมูลในการตัดสินใจการตัดเพื่อแก้ไขปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตร (สุนีย์ ภูพันธ์, 2546 : 246) และเป็น

การพิจารณาคุณค่าของหลักสูตร โดยอาศัยวิธีการต่าง ๆ ในการประเมินเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริง เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนชุมชนป้อมเพชร พุทธศักราช 2551 ได้ประกาศใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ สพฐ 293/2551 เรื่อง ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยกำหนดให้ปีการศึกษา 2553 ใช้หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ปีการศึกษา 2554 ให้ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555 เป็นต้น ไปใช้ทุกชั้นเรียน ทั้งนี้ตามแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการยังได้กำหนดบทบาทของสถานศึกษาในการบริหารจัดการหลักสูตรและความรับผิดชอบในการพัฒนาสนับสนุน ส่งเสริมการใช้และพัฒนาหลักสูตรให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การดำเนินการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษามีประสิทธิภาพสูงสุด อันจะส่งผลในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในระดับชาติ ระดับท้องถิ่น ได้แก่ สำนักงานการศึกษา หน่วยงานต้นสังกัดอื่นๆ เป็นหน่วยงานที่มีบทบาทในการขับเคลื่อนคุณภาพการจัดการศึกษาเป็นตัวกลางที่จะเชื่อมโยงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่กำหนดในระดับชาติให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น เพื่อนำไปสู่การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ส่งเสริมการใช้และพัฒนาหลักสูตรในระดับสถานศึกษาให้ประสบความสำเร็จ โดยมีภารกิจสำคัญ คือ กำหนดเป้าหมายและจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในระดับท้องถิ่น โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับสิ่งที่มีความต้องการในระดับชาติ พัฒนาสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น ประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับท้องถิ่น รวมทั้งเพิ่มพูนคุณภาพการใช้หลักสูตรด้วยการวิจัยและพัฒนา การพัฒนาบุคลากร สนับสนุนส่งเสริมติดตามผล ประเมินผล วิเคราะห์ และรายงานผลคุณภาพของผู้เรียน

สถานศึกษามีหน้าที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การวางแผนและดำเนินการใช้หลักสูตรการเพิ่มพูนคุณภาพการใช้หลักสูตรด้วยการวิจัยและพัฒนา การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร จัดทำระเบียบการวัดและประเมินผลในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และรายละเอียดที่เขตพื้นที่การศึกษา หรือหน่วยงานต้นสังกัดอื่นๆ ในระดับท้องถิ่นได้จัดทำเพิ่มเติม รวมทั้งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและความต้องการของผู้เรียน โดยทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

ดังนั้นสถานศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้เหมาะสมกับเยาวชนของท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ เป็นคนดีของสังคม สามารถประกอบอาชีพได้โดยใช้ความรู้ ความสามารถทางวิชาการ สามารถนำความรู้ความสามารถไปพัฒนาสังคมได้

ประเด็นที่สำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาหลักสูตร คือ การประเมินหลักสูตรซึ่งการประเมินหลักสูตรจะทำให้ทราบถึงแนวโน้มว่า ควรจะพัฒนาหลักสูตรไปในทิศทางใด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการประเมินหลักสูตร เพื่อหาคุณค่าของหลักสูตรว่าสามารถสนองตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ เป็นไปตามความต้องการของท้องถิ่นหรือไม่ มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ทั้งนี้โรงสังกัดเทศบาลยังไม่มีรูปแบบการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาที่เป็นรูปธรรม ชัดเจนเพียงพอและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

จากปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่อง การนำเสนอแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล
2. เพื่อศึกษาความเหมาะสม และความเป็นไปได้ของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล

ความสำคัญของการวิจัย

การประเมินหลักสูตรสถานศึกษานั้นมีความสำคัญอย่างมาก เพราะเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตรซึ่งเป็นความรับผิดชอบของผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และยังมีประโยชน์อย่างมากสำหรับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ก่อให้เกิดประโยชน์มาสู่ตัวนักเรียน จึงจำเป็นต้องมีการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา งานวิจัยนี้เป็นการนำองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดจากการสังเคราะห์แนวคิด หลักการจากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอน จนได้เป็นแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาที่มีความชัดเจนมากขึ้น อันจะนำไปสู่การพัฒนาการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1.1 ขั้นการสร้างแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมมูล ประชากร ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้วิจัยกำหนดให้มีคุณสมบัติดังนี้ คือ ผู้ที่มีคุณวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้มาด้วยการเลือกแบบเจาะจงตัวบุคคล (Purposive sampling) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 84) ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด จำนวน 5 คน

1.2 ขั้นศึกษาความเหมาะสมของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมมูล ประชากร ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญที่ผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติดังนี้ คือ ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา หรือมีประสบการณ์ด้านการบริหารการศึกษาไม่น้อยกว่า 5 ปี โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เชี่ยวชาญที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงตัวบุคคล (Purposive sampling) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 84) ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด จำนวน 17 คน

1.3 ขั้นศึกษาความเป็นไปได้ของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมมูล ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ และหัวหน้ากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของสถานศึกษาในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจงตัวบุคคล (Purposive sampling) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 84) ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด จำนวน 89 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 แนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมมูล

2.2 ความเหมาะสมของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมมูล

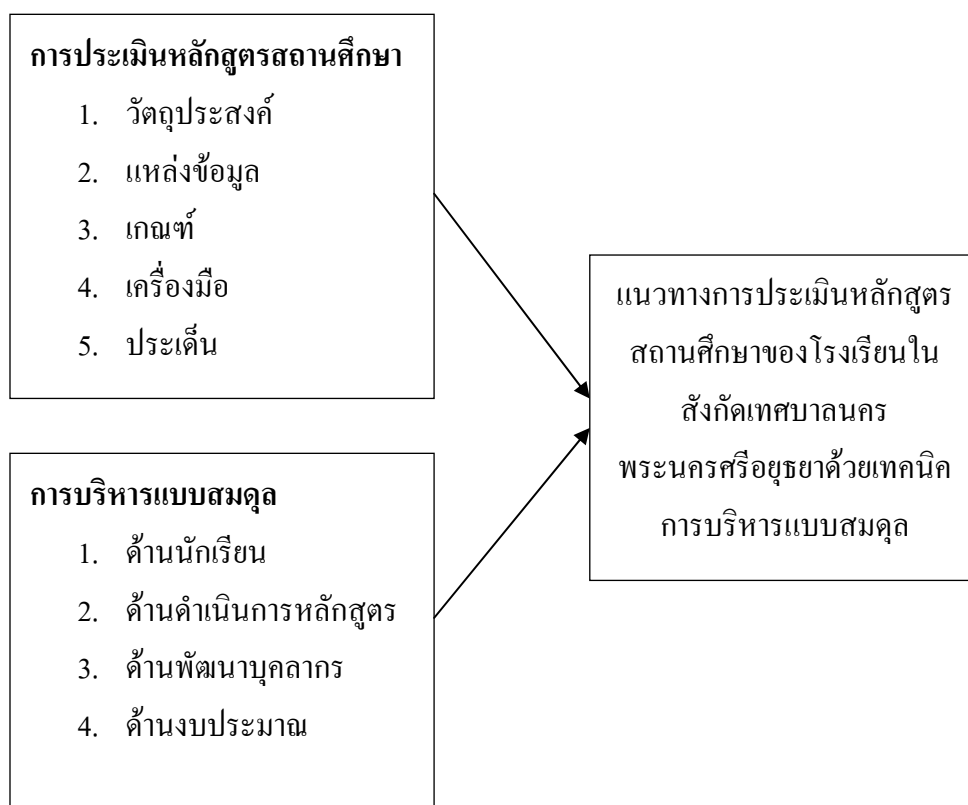
2.3 ความเป็นไปได้ของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมมูล

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดจากเอกสาร ตำรา หลักการต่างๆ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากนักวิชาการตลอดจนหน่วยงานต่างๆ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2546 : 39) ; ศิริชัย กาญจนวาสิ (2545 : 117-118) ; ทิสนา แคมมณี (2540 : 134) ; สมนึก

ชาตุดอง (2548 : 33 - 35) ผู้วิจัยจึงสรุปขอบข่ายการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา ประกอบด้วย 1) วัตถุประสงค์ 2) แหล่งข้อมูล 3) เกณฑ์ 4) เครื่องมือ และ 5) ประเด็น ส่วนการบริหารแบบสมดุล ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา หลักการต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ จรัส ไทยอุทิศ (2547 : บทคัดย่อ) ; พสุ เตชะรินทร์ (2546 : 25) ; แคปแลนและนอร์ตัน (Kaplan and Norton. 1996 : 7-8) ; ปราณี วัฒนศิริพงษ์ (2545 : บทคัดย่อ)

ผู้วิจัยจึงสรุปแนวทางการบริหารแบบสมดุล ประกอบด้วย 1) ด้านนักเรียน 2) ด้านดำเนินการหลักสูตร 3) ด้านพัฒนาบุคลากร 4) ด้านงบประมาณ แล้วประมวลเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นียมศัพท์เฉพาะ

แนวทางการบริหารหลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง แนวปฏิบัติในการจัดการหรือการดำเนินการ การควบคุมดูแลรวมถึงการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่างๆ ในสถานศึกษา และมีการตอบสนองต่ออุดมการณ์ของหลักสูตร โดยใช้ทรัพยากรการบริหารที่มีอยู่อย่างจำกัดในสถานศึกษาเน้นให้เกิดประโยชน์และมีประสิทธิภาพสูงสุด

การบริหารแบบสมดุล หมายถึง เครื่องมือทางการบริหารที่ช่วยแปลงกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติโดยกำหนดเป้าหมายยุทธศาสตร์และแนวทางบรรลุวัตถุประสงค์ของเป้าหมายตลอดจนการติดตาม การตรวจสอบ การควบคุมกลยุทธ์ และกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามวิสัยทัศน์ของโรงเรียน

แนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล หมายถึง กระบวนการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยกำหนดกรอบการประเมิน ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านนักเรียน ด้านการดำเนินการหลักสูตร ด้านการพัฒนาบุคลากร ด้านงบประมาณ

ความเหมาะสมของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล หมายถึง ระดับคะแนน ความเหมาะสมของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา นำไปใช้ได้จริงภายใต้บริบทของสถานศึกษา โดยวัดจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จากการใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งแบ่งค่าคะแนนออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ความเป็นไปได้ของแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล หมายถึง ระดับคะแนนความเป็นไปได้ ที่จะนำแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา นำไปใช้ได้จริงภายใต้บริบทของสถานศึกษา โดยวัดจากความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา หัวหน้ากลุ่มสาระ หัวหน้ากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จากการใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งแบ่งค่าคะแนนออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง บุคคลซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้บริหารสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ หมายถึง ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บริหารสถานศึกษาให้ทำหน้าที่หลักด้านการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา

หัวหน้ากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน หมายถึง ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บริหารสถานศึกษาให้ทำหน้าที่หลักด้านการจัดกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมลูกเสือ/เนตรนารี กิจกรรมชุมนุม และกิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์ของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา

สถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา หมายถึง หน่วยงานที่จัดการศึกษาในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา มี 8 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนเทศบาลวัดเจียน โรงเรียนชุมชนป้อมเพชร โรงเรียนเทศบาลวัดตองปุโบราณคณิศร โรงเรียนเทศบาลสรรพสามิตบำรุง โรงเรียนเทศบาลวัดศาลาปูน โรงเรียนเทศบาลวัดรัตนชัย โรงเรียนเทศบาลวัดแม่นางปลื้ม โรงเรียนเทศบาลวัดป่าโค

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาได้แนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล ตรงตามเนื้อหา โครงสร้างและหลักวิชา มีความเหมาะสม และมีความเป็นไปได้ ในการนำไปใช้ประเมินหลักสูตรสถานศึกษา

2. ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องได้แนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานของสถานศึกษา

3. สถานศึกษาที่มีบริบทและหลักการบริหารที่คล้ายคลึงกันสามารถนำแนวทางการประเมินหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยาด้วยเทคนิคการบริหารแบบสมดุลไปประยุกต์ใช้ในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ